

Summa all den hugnad, jag fått af min Öfverhet och fädernesland, och all den förmån, jag egt här i verlden och utan hvilken jag varit naken som en nål.

Jag, som är så litet i stånd att vedergälla E. Exc. det minsta af allt detta, som jag är utom stånd att betala min Gud de välgerningar, han mig bevisat, har nu intet annat att gifva E. Exc., än med häpen och vördnadsfull erkänsla lofva, prisa och tacka E. Exc., som varit mig mer, än både fader och moder.

Håren resas på mitt hufvud och hjertat hisnar i mitt bröst, så ofta jag påtänker E. Exc:s stränga beslut att, utmattad af oupphörligt arbete, nu vilja nedlägga all glans, höghet och magt och att fälla ankar i en lugn hamm.

Fäderneslandet, som under E. Exc:s så visa som oupphörliga omsorg² fått sitta i frid under sitt fikonaträd, får nu förfara tidens omvexling.

Hvad de Kongeliga sakna med E. Exc:s retraite, ser jag mer, än jag önskade.

Manufacturer, Architectur, Ritkonst, Mechaniske och alla andre närande Vetenskaper, som af E. Exc. icke allenast blifvit protegerade³ utan ock alstrade af E. Exc. sjelf och som på få år stigit i vårt rike fortare än hos någon annan nation, måste då blifva värnlösa, som aldrig haft bestånd utom Mæcenat.

Naturkunnigheten, den vetenskapen som Gud sjelf gjort till människans förnämsta, uti hvilken han velat visa sin vishet och magt för de dödliga, som nyss blifvit upptagen af E. Exc. och satt uti de Kongl:s sköt, måste förtvina utan amma.

Jag sjelf skulle skatta mig värn- och faderlös, om ej min fader gifvit mig ut arvet mer, än som lupit på min lott.

Jag kysser E. Exc:s fjät och i grafven vördar min Gud och Gref Tessin. E. Exc:s underdånige tjenare

Fahlun 1752 d. 1 Jan.

Carl Linnæus.

P. S. Jag är nu i Fahlun att bevaka min ceconomie⁴ och att hvila mig öfver ferierne, efter 14 dagar tänker jag mig åter till Upsala; skulle Hennes Kongl. Maj:t emellertid